

ร้านหนังสือ
มินาโตะ
ที่เรารัก

よくがんばりました

คิตากาวะ ยาสึชิ เทียน
เสาวนีย์ นวรัตน์จำรูญ แปล

ร้านหนังสือมีนาโต๊ะที่เรารัก
よくがんばりました

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คิตากาวะ ยาสึชิ เขียน
เสาวณีย์ นวรัตน์จำภูญ แปล

ร้านหนังสือมินาโตะที่เรารัก

よくがんばりました

คิตากาวะ ยาสุชิ เขียน

เสาวณีย์ นวรัตน์จำรูญ แปล

Yoku Ganbarimashita

Copyright © Yasushi Kitagawa, 2022 All rights reserved. Original Japanese edition published by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo

This Thai language edition is published by arrangement with Sunmark Publishing, Inc., Tokyo in care of Bridge Communications Co., Ltd., Bangkok.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู บริษัท นีค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0530-4

คิตากาวะ, ยาสุชิ.

ร้านหนังสือมินาโตะที่เรารัก.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2566.

176 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เสาวณีย์ นวรัตน์จำรูญ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0530-4

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดทำและจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมวรางษ์ นิเวบระระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

รุจี บุญยมาลิก

ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

Paopao

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ทิมไต้ฟูกู

ชวิน เอลิมชัยกิจ อัครคนัสฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท นีค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

จากใจสำนักพิมพ์

“ลืมพ่อซะ แม่จะไม่พูดถึงพ่ออีก”

ความทรงจำกับคำพูดของแม่ที่เด็กคนหนึ่งได้ซึมซาบ และความเสียใจที่จะบอกลาบ้านเกิดซึ่งจะไม่มีวันย้อนกลับ ไม่มีน้ำตาให้รินสักหยด เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับโยชิโตะ เป็นเพราะอะไรกันนะ? คำตอบอยู่ไม่ไกลซ่อนอยู่ลึกสุดใจเพื่อฝังมันไปตลอดกาล

ประเด็นความสัมพันธ์พ่อลูก คงเป็นกำแพงสูงของใครหลายคนที่รัก ไม่อาจส่องสว่างไปถึงจนกลายเป็นความห่างเหิน โยชิโตะก็เช่นกัน สายสัมพันธ์นี้ที่คิดว่าถูกตัดขาดตั้งแต่ 38 ปี ลื่นสลายไปพลัน แต่วันหนึ่งเขาได้รับสายจากตำรวจแจ้งว่า มินาโตะ เท็ตสึจิ ตายแล้ว จำเป็นต้องหวนกลับไปที่นั้นอีกครั้ง นี่คงเป็นจุดเริ่มต้นครั้งใหม่ มีความทรงจำเป็นเครื่องหล่อหลอมจิตใจ รวมทั้งฝันร้ายในวัยเด็ก

เรื่องราวกลุ่มไอในวัยแสงงาม ร้านเช่าหนังสือของพ่อ แคนดี้แอปเปิ้ล เทศกาลครึ้นเครง มิตรมากมาย และหัวใจที่แตกสลาย

เมื่ออ่านจบสิ่งที่ยากจะบอกคือ “ขอบคุณตัวเองที่เก่งขนาดนี้ เพราะไม่มีใครใช้ชีวิตแทนใครได้” “ขอบคุณความทรงจำที่เป็นเครื่องเตือนให้นึกหวนความสุขแม้จะผ่านไปแล้ว”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเปิดประตู “ร้านหนังสือมินาโตะที่เรารัก” รับรอยยิ้มที่แสนอบอุ่น ขับเคลื่อนแรงบันดาลใจใหม่ๆ ตรงสู่ใจนักอ่านทุกท่าน เพื่อเป็นตัวเองในเวอร์ชันที่ดีและมีความสุขกว่าเดิมในทุกวัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจผู้แปล

“พยายามได้ดีแล้ว” ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าเป็นคำชมได้หรือไม่ แต่บางครั้งเมื่อได้พูดกับตัวเอง ก็อาจเป็นกำลังใจให้ตัวเองได้บ้างเหมือนกัน เมื่ออ่านนิยายเรื่องนี้จบลง เหมือนนิยายเรื่องนี้ได้เตือนสติในการใช้ชีวิต การมองผู้อื่น บางคนอาจเลือกทำบางอย่าง แต่ถ้าเราเป็นเขา เราอาจเลือกทำอีกอย่าง ประเด็นไม่ใช่ว่าการตัดสินใจทำบางอย่างผิดหรือถูก แต่ประสบการณ์และความเข้มแข็งของคนคนนั้นเป็นปัจจัยในการตัดสินใจเลือกทำบางอย่าง

อยากให้ใครหลายคนได้อ่าน เพื่อเป็นกำลังใจในการใช้ชีวิต หนังสือทุกเล่มมักสอนสิ่งดีๆ บางอย่างให้ผู้อ่าน นิยายเล่มนี้จะเปิดโลกทัศน์การใช้ชีวิต ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว แถมยังให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นอีกด้วย

หวังว่าผู้อ่านจะสนุกเพลิดเพลินกับการอ่านนิยายเล่มนี้ และนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านนี้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันบ้าง

เสาวณีย์ นวรัตน์จำภู

ตัวละคร

มินาโตะ เท็ตสึจิ

อิชิบาชิ โยชิโตะ

อิชิบาชิ ทาคาโกะ

อิชิบาชิ โมเอะ

อิชิบาชิ โซ

ยามานูเกะ ฮิโนะ

มูราคามิ

โอจิ

คุโรกิ โมโตะ

มานาเบะ โยโกะ

เจ้าของร้านเช่าหนังสือ เมืองโยชิวาระ

ครูสอนคณิตศาสตร์ ลูกชายเท็ตสึจิ

ภรรยา

ลูกสาว

ลูกชาย

ครูสังคมศาสตร์

ตำรวจ

ตำรวจ

เจ้าของบ้านเช่า

อดีตครูสอนคณิตศาสตร์

ลูกค้าประจำร้านเช่าหนังสือ

สารบัญ

1	อิถาริผู้เป็นดังลมฤดูใบไม้ผลิ 1978	009
2	คูกวงแหวน 2022	011
3	มินาโตะ: เกิดสี่จ 2022	023
4	ห่างบ้าน 1984	035
5	บ้านเกิด 2022	049
6	เทศกาลในความทรงจำ	065
7	โอะทาโมโตะ: 1982	077
8	มานาเบะ โยโกะ: 2022	091
9	ถูกอิถาริส่องแสง	103
10	มียาดาชิ 2022	123
11	ความเก่งของคน 2022	137
12	โอะทาโมโตะ: 2022	147
13	ไปด้วยกันสองคน 1984	157
14	บทส่งท้าย	167

ฮิการิผู้เป็นดัง ลมฤดูใบไม้ผลิ

1978

“โยโกะไซ่ใหม่”

โยโกะหันกลับไปมองด้านหลังตามเสียงทักตรงที่เปลี่ยนรองเท้าใน
โรงเรียน

ผู้ถูกทักเห็นใครคนหนึ่งกำลังวิ่งเข้ามาใกล้ คงเป็นใครสักคนใน
ชั้นเรียนเดียวกันแน่ๆ แต่จำชื่อไม่ได้

ผมยวสลวยพลิวราวกับว่าลมเย็นสดชื่นของฤดูใบไม้ผลิพัดรอบตัว
ของเด็กคนนั้นอยู่คนเดียว

“ไต้”

โยโกะตอบเบาๆ

“ฉันฮิการิ ชื่อเต็ม ทามาชิมะ ฮิการิ เรียนอยู่ชั้นปีเดียวกัน”

“รู้ว่าเรียนชั้นปีเดียวกัน”

โยโกะตอบอย่างน่ารำคาญ อย่างไรก็ตามเสียอีกครึ่งปีก็เรียนจบแล้ว
ไม่เห็นต้องมีเพื่อนในโรงเรียนนี้เลย พวกกันที่

“ย้ายโรงเรียนมาในช่วงนี้ คงหาเพื่อนยากหน่อยนะ”

โยโกะไม่สนใจฮิการิ กำลังจะเดินแยกตัวกลับบ้านไปเลย แต่ฮิการิ ลนลานเปลี่ยนรองเท้าแตะที่ใส่ในโรงเรียนเป็นรองเท้าธรรมดา ก่อนวิ่งเหยาะๆ ตามหลังโยโกะไป

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ช่างฉันเถอะนะ”

โยโกะพูดอย่างเฉยชา

ฮิการิกลับไม่ถือสาเดินชนาบข้างพลาฟพูดต่อ

“จริงๆ แล้ว ฉันก็เพิ่งย้ายมาโรงเรียนนี้เมื่อเดือนที่แล้วเหมือนกัน”

โยโกะมองฮิการิอย่างไม่เชื่อ เธอเพิ่งเข้าเรียนวันนั้นวันแรก แต่เห็นฮิการิคุยกับใครต่อใครอย่างสนิทสนมจนรู้สึกว่าเป็นศูนย์รวมของเพื่อนๆ ในชั้นเรียน พาลคิดว่าเธอคงมีเพื่อนเยอะแบบนี้มาตั้งแต่ชั้นประถม

“แต่ทำไมชุดนักเรียนถึงดูเก่าจัง”

โยโกะเอาแขนเสื้อชุดนักเรียนใหม่เอี่ยมของตัวเองเข้าไปใกล้กับแขนเสื้อชุดนักเรียนของฮิการิ

“อู๊ย ฉลาดจัง ชุดนี้มีคนให้มานะ”

“อ้อ”

“ถ้ามีเรื่องอะไรให้ช่วย ถามฉันได้ตลอดนะ...จะว่าไป ฉันเองก็เพิ่งมาใหม่ แต่ได้เพื่อนเยอะแล้ว”

รอยยิ้มของฮิการิเป็นประกาย คงสนุกกับชีวิตในโรงเรียนมัธยมต้นมากแน่ๆ สำหรับโยโกะในตอนนี้อรอยยิ้มของฮิการิสว่างจ้ำเจินจนไม่นึกอยากจะคุยด้วยเลย

“ไว้เจอกันนะ”

ฮิการิคงเดาอะไรบางอย่างจากท่าที่เฉยชาของโยโกะ จึงไม่ค่อยเข้าที่ลากลับไปทั้งอย่างนั้นเลย โยโกะถอนหายใจ

“พวกที่โตมาแบบไม่รู้จักลำบากเลย สบายใจดีนะ จะยิ้มทักทายพูดคุยกับคนอื่นแบบไม่มีเรื่องอะไรต้องกังวล ถึงเธอจะเข้ามาอย่างสบายใจสดชื่นเหมือนลมฤดูใบไม้ผลิอย่างนั้น เราก็คง...”

โยโกะกัดฟันกรามแน่น ไม่นึกอยากกลับบ้าน เดินทางเข้าตัวเมืองวันนี้เป็นวันแรกที่มาเรียน จึงตัดสินใจเดินเล่นเพลินๆ ไปตามทางกลับบ้าน

คุกกวงแหวน

2022

อิชิบาชิ โยชิโตะมองดูยามาบุกิ ฮินะที่นั่งข้าง
สองมือบนหัวเข้ากำมัดแน่น นั่งก้มหน้าอยู่อย่างนั้นมาตลอด
ตั้งแต่เมื่อครู

ไฟในห้องพักครูส่องกระทบหน้าต่าง ข้างนอกมีदनานแล้ว กระจก
หน้าต่างสะท้อนภาพในห้องพักครู เกิดเป็นภาพคล้ายกระจกเงาเบลอๆ
ลมเย็นพัดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ รู้สึกตัวอีกทีตอนนี้เดือน
ตุลาคมแล้ว

ครูใหญ่ฮัตโตริดูเอกสารในมือพลางพยักหน้าเล็กน้อย
“วันนี้มีผู้ปกครองห้องอาจารย์อิชิบาชิโทรศัพท์มาต่อว่าเรื่องเนื้อหา
การสอนในคาบวิชาสังคม”

ยามาบุकिनั่งอยู่ข้างๆ ตั้งไหล่ตรงขึ้นอีก ผู้ช่วยครูใหญ่คุราตะอธิบายต่อ
“ตอนพบผู้ปกครองเมื่อคราวก่อน ก็มีคอมเมนต์ว่าคาบวิชาสังคม
เข้าใจยาก อาจารย์คอยให้ทำให้นักเรียน มาคราวนี้มีผู้ปกครองคนหนึ่งเข้ามาดู
คาบเรียนออนไลน์ด้วยกันกับลูกที่บ้าน แล้วโทร.มาบอกว่า ‘วิชานี้แย่มาก’”

โยชิโตะนึกถึงตอนพบผู้ปกครอง เขาได้เจอกับมาเอตะ รินผู้ปกครอง
ที่โทร.มาต่อว่า

คุณแม่ผู้ปกครองคนนี้พูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่าผลการเรียนเทอมแรกทุกวิชาลูกเขาได้ “5” มีแต่วิชาสังคมเท่านั้นที่ได้ “4” ตั้งแต่ลูกยังเด็กก็อ่าน “ประวัติศาสตร์มังงะญี่ปุ่น” วิชาประวัติศาสตร์ต้องเก่งอยู่แล้ว แต่ลูกชอบบอกว่าไม่ค่อยเข้าใจวิชานี้ ซึ่งวิชาอื่นได้ 5 มาหมด ผู้ปกครองคงได้แต่พุดวนอยู่เท่านี้

โยชิโตะจึงยิ้มให้พลางตอบว่า

“เอาเถอะ ไว้คราวหน้าคงสอบได้ 5 แน่เลยครับ”

เรื่องจึงจบลง การพบผู้ปกครองมักเจอแบบนี้บ่อย การให้เกรดคงไม่น่ามีปัญหา จึงไม่ได้บอกให้ยามานูกิอาจารย์วิชาสังคมรับทราบ เขาไม่คิดเลยว่า จะโทร.มา

“ไม่คิดว่าจะโทร.มา” โยชิโตะหมายถึง “คุณแม่มาเอดะ” จะโทร.มานั่นเอง เขาพอเดาได้ว่าคงมีใครพูดถึงคาบเรียนวิชานี้

“ถึงขั้นนี้เลยเหรอ”

นโยบายป้องกันการติดโควิดทำให้โรงเรียนมัธยมต้นภาครัฐต้องจัดสอนออนไลน์ แต่ตอนนี้เริ่มให้ทุกคนมาโรงเรียนแล้ว ถ้ามีผู้ติดเชื้อในครอบครัว นักเรียนคนนั้นจะถือว่าเป็นผู้เสี่ยงติดเชื้อสูง จะมาโรงเรียนไม่ได้อย่างน้อยห้าวัน ระบบการเรียนออนไลน์จึงยังคงมีอยู่ ในเมืองมีโรงเรียนยังจัดสอนออนไลน์เหลืออยู่เพียงไม่กี่แห่ง และโรงเรียนของโยชิโตะก็เป็นหนึ่งในโรงเรียนเหล่านั้นด้วย

จากการตัดสินใจนี้ทำเอาครูหลายคนต้องกุมขมับ เพราะเท่ากับว่าชั่วโมงเรียนทุกวันจะมีผู้ปกครองนั่งดูอยู่ด้วย ไม่มี ถ้าในแง่ที่ว่าไม่รู้ว่ามีใครดูอยู่ มันน่าจะคล้ายกับระบบตรวจสอบคาบเรียน

จริงๆ แล้ว ระบบนี้มีเพื่อให้นักเรียนเข้าเรียนจากบ้านตัวเองได้ แต่เราไม่อาจบอกกับผู้ปกครองว่า “กรุณาอย่านั่งดูนะ” ไม่รู้ว่าหน้าจอบของฝั่งนักเรียนมีใครกำลังนั่งดูอยู่บ้าง

ในจำนวนนั้นคงมีผู้ปกครองเข้ามานั่งฟังตอนเรียน แล้วมองอย่าง “กรรมการตัดสิน” คอยให้คะแนน อันที่จริงแล้ว ครูอย่างพวกเราผู้ดีสุดว่า ไม่ว่าวิชาอะไรก็ตาม ต้องมีผู้ใหญ่มากมายที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้เต็มเปี่ยมมากกว่าครูเสียอีก

ไม่แปลกหากมีพ่อแม่นักเรียนจบจากประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ แถมยังมีพ่อแม่ที่เป็นครูโรงเรียนสอนพิเศษอีก และไหนจะพ่อแม่ผู้มีสายอาชีพเดียวกันเป็นครูในโรงเรียนอีกด้วย ยังมีผู้ใหญ่อีกหลายคนที่ศึกษาประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นไว้เป็นความรู้ คนทำงานด้านวิจัยแน่นอนอยู่แล้วที่จะรู้วิชาวิทยาศาสตร์ได้ละเอียดกว่าครูสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียน เทียบดูแล้ววิชาที่ไม่น่ามีปัญหาเลยคงเป็นวิชาคณิตศาสตร์

ตั้งแต่เริ่ม “ระบบตรวจสอบคาบเรียน” ซึ่งมองไม่เห็นอีกฝ่าย ครูสอนภาษาอังกฤษก็จะเกริ่นไว้ก่อนว่า

“ครูเองก็ออกเสียงไม่ค่อยเก่งหรอกนะ”

อาจารย์ทุกวิชาไม่เคยลังเลจะพูดเล่นมาก่อน ตอนนี้เลิกพูดเล่นแล้ว ไม่พูดนอกเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับวิชาเรียน บรรยายภาคในโรงเรียนจึงขาดความกระตือรือร้น

หน้าจอวิชาเรียนออนไลน์ ครูจะทีกทักเอาเองว่ามี “คนเก่งกว่าตัวเอง” นั่งดูอยู่อีกฟากหนึ่งของจอ

อย่างไรก็ตาม สำหรับยามาบุกิผู้ยึดอาชีพครูมาได้เพียงปีแรก คงเหมือนตกรนกรทุกวัน โดยเฉพาะวิชาสังคมซึ่งจัดว่าเป็นวิชายาก แต่ละคนจะตีความประวัติศาสตร์แตกต่างกัน สิ่งที่ตัวเองเรียนมากับสิ่งที่ตัวเองอยากสอนใช้ว่าจะตรงกับสิ่งที่จะสอนในวิชานั้นเสมอไป หากผู้ฟังเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมต้นซึ่งเพิ่งรับรู้เป็นครั้งแรก ก็อาจจบตรงคำว่า “อย่างนี้นี่เอง” ถ้าผู้ฟังเป็นผู้ใหญ่ อาจแย้งว่า “ไม่ตรงกับที่เคยเรียนมาเลย” “ข้อสันนิษฐานล้ำสุดไม่ถูก” “สอนประวัติศาสตร์ผิดๆ” จริงๆ แล้ว ไม่ใช่แค่วิชาประวัติศาสตร์เท่านั้น แม้แต่สาขาภูมิศาสตร์ สาขาหน้าที่พลเมือง

ก็ตาม รุ่นพ่อแม่ของนักเรียนยังรู้ละเอียดเกี่ยวกับ “สังคม” มากกว่าครูสอนวิชาสังคมปีแรกเสียอีก

หากมันแต่หวังว่าจะต้องสอนเนื้อหาที่มีคนยอมรับฟังมากที่สุดแล้วล่ะก็ ด้านการสอนนักเรียนจะถูกละเลย คาบเรียนก็จะไม่ใช่คาบเรียน แต่หากเอาแต่ตักเตือนนักเรียน บรรยายภาคการเรียนการสอนแย่งง เนื้อหาที่จะเรียนก็ไม่ไปไหน

โยชิโตะมองว่ายามานุกิเป็น “เด็กวัยรุ่นสมัยนี้” อายุไม่ต่างจากลูกสาวตัวเอง โดยรวมเป็นคนใจดี แต่ไม่คุ้นกับการเข้มงวดนักเรียน อาจพูดอีกอย่างว่ายังไม่เข้มงวดไม่ได้

การได้สอนเด็กทุกวันในคาบเรียนวิชา “สังคม” ที่ตัวเองชอบอันเป็นความฝันในวัยเด็กนั้นถูกพังทำลายลงด้วยนักเรียนมัธยมต้นเกเรที่ไม่ฟังครูพูดเลย แถมยังต้องมานั่งเครียดกับระบบออนไลน์อีก

“คาบเรียนพຽ່งนี้จะต้องทำอะไรสักอย่างให้รู้ลึกรู้ลึกว่ามี การแก้ปัญหาไปบ้างแล้ว เพราะคุณมาเอะตะบอกว่าจะเข้ามานั่งฟังออนไลน์ในวันพຽ່งนี้ด้วยนะ”

ครูใหญ่ฮัตโตริใช้น้ำเสียงพูดอย่างใจเย็น

“ครับ ถ้าอย่างนั้น อาจารย์ยามานุกิลองเรียนรู้วิธีคุมนักเรียนจากอาจารย์อิชิบาชิดู ส่วนลำดับการสอนเนื้อหาในคาบเรียนก็เรียนจากอาจารย์ซาซายามะ อาจารย์ท่านอื่นก็เช่นกัน คาบเรียนออนไลน์เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น เราไม่รู้ว่าจะมีใครนั่งฟังเราอยู่ในอีกฝั่งของหน้าจอ ขอให้ระวัง สอนวิชาในคาบให้เป็นไปด้วยดี เอาละ เวลาว่างเลยมาขนาดนี้แล้ว คณะกรรมการการศึกษากำชับไว้ด้วยว่าไม่ให้ทำงานล่วงเวลา ผมขอจบเท่านี้ละกันครับ”

ผู้ช่วยครูใหญ่คุราตะพูดจบก็ยืนขึ้นเป็นการบอกให้แยกย้าย

บรรยายภาคหน้าก็อึ้ง เหล่าอาจารย์ทั้งหลายเริ่มลุกเดินแยกย้ายกันไป ยกเว้นอาจารย์สามคนที่ผู้ช่วยครูใหญ่พูดถึง

“สอนวิชาในคาบให้เป็นไปด้วยดี”

โยชิโตะเกือบจุกปากใส่คำแนะนำของครุฑตะที่ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย ไม่มีวิธีแก้ปัญหาเป็นขึ้นเป็นอันอะไรเลยสักอย่าง...

ครูใหญ่ฮัตโตริมาประจำตำแหน่งในโรงเรียนนี้เมื่อเดือนเมษายน

อีกสองปีครูใหญ่ฮัตโตริจะเกษียณ ตอนเข้ารับตำแหน่งได้กล่าว ทักทายกับพวกอาจารย์ไว้ว่า

“โรงเรียนนี้คงเป็นโรงเรียนแห่งสุดท้ายที่ฉันจะทำงาน หวังว่าจะอยู่จนครบวาระโดยไม่เกิดอะไร”

ฟังดูเป็นคำทักทายได้ทั้งพูดจริงและทั้งพูดเล่นจนเรียกเสียงฮา ตอนนั้น และยังแจก “ตราประทับ” ให้อาจารย์ ซึ่งอาจารย์สมัยประถมมักแจกให้ในสมุดหรือซีทสำหรับส่งงานครู

ตราประทับจะสลักคำว่า “พยายามได้ดีแล้ว” ในดอกซากุระ

“จะมีคำว่า ‘ทำได้ดีมาก’ ‘พยายามอีกหน่อยนะ’ เยอะ แต่ผมว่าเด็กๆ คงไม่ค่อยได้คำว่า ‘พยายามได้ดีแล้ว’ ผมแจกให้พวกอาจารย์ใช้ในโรงเรียนที่ผมเคยประจำมาก่อน อาจารย์ทุกคนลองเอาไปใช้ดูนะครับ”

ครูใหญ่แนะนำ

ทุกคนฝันยิ้มพลางพูด

“นักเรียนเราไม่ใช่ชั้นประถมสักหน่อย เด็กมัธยมได้ประทับตราพวกนี้ไปก็คงไม่ตีใจกันหรอก”

ในใจรู้สึกอึ้งกันไป

ตอนได้ตราประทับเดือนเมษายน ยังพอมีอาจารย์บางคนนำไปใช้กันบ้าง แต่พอถึงตอนนี้เดือนตุลาคมแล้ว ไม่เคยเห็นใครเอามาใช้ เวลาพวกอาจารย์รวมตัวกันนั่งดื่มเหล้า จะเรียกครูใหญ่ฮัตโตริว่า “ครุฑตราประทับ”

ทาเคดะครูใหญ่คนก่อนเป็นครูใหญ่ที่ลงมือทำงาน

สมัยยังหนุ่มเคยบริหารบริษัทมาก่อน เมื่อมาพบกับการศึกษาจึงได้เป็นครู มีชื่อเสียงมาก่อนหน้านี้แล้วว่ามักนำสิ่งใหม่ๆ หรือความคิดใหม่ๆ มาใช้ในคาบเรียน

ตั้งแต่ตอนเป็นหนุ่ม โยชิโตะก็เคยไปดูคาบเรียนวิจัยของอาจารย์ทาเคดะอยู่ไม่กี่ครั้ง ซึ่งยอดเยี่ยมจริงๆ ทาเคดะเขียนหนังสือสำหรับอาจารย์ผู้สอนตั้งแต่สมัยนั้น จึงมีชื่อเสียงไม่ใช่แต่ในเมืองเท่านั้น แต่ยังมีชื่อระดับโลกอีกด้วย ตั้งแต่สมัยทั้งคู่ยังหนุ่ม เคยทำงานอยู่โรงเรียนเดียวกันมาสี่ปีอีกด้วย การได้รับคำชี้แนะจากทาเคดะทำให้โยชิโตะสอนได้ดีแบบก้าวกระโดดเลยทีเดียว

ทาเคดะย้ายไปประจำโรงเรียนอื่น จึงสอนกันคนละโรงเรียน หลังจากนั้นไม่กี่ปี โยชิโตะรู้ว่าทาเคดะได้เป็นครูใหญ่ และพัฒนาโรงเรียนที่ย้ายไปประจำอยู่เรื่อยๆ สี่ปีในวัยหนุ่มที่โยชิโตะเคยทำงานด้วยกัน กับสองปีตั้งแต่ทาเคดะได้เป็นครูใหญ่ รวมเวลาสั้นๆ เพียงหกปียังทำให้เขาได้เรียนรู้หลายอย่างจริงๆ

ตั้งแต่ยังหนุ่มโยชิโตะชอบคลุกคลีกับ “คนเก่ง” จุดเริ่มต้นมาจากการได้พบกับทาเคดะ และจากนั้น พอได้ยินข่าวลือว่า

“คนนั้นสุดยอด”

โยชิโตะจะรีบไปพบเพื่อขอให้สอนเขา

ในเวลานั้น คนส่วนใหญ่มักสอนสิ่งต่างๆ ให้โยชิโตะอย่างไม่นึกเสียดาย

ในแง่ของ “จิตใจ” คนที่ได้รับคำชมว่า “สุดยอด” ในหลากหลายแง่มุม เช่น สอนสุดยอด ความรู้แน่นจัง ดึงให้นักเรียนหันมาสนใจได้เยี่ยมไปเลย เทคนิคการพูดสุดยอด ส่วนใหญ่มักเป็นคนมีจิตใจกว้างขวาง

ตอนนี้อายุเกิน 50 แล้ว โยชิโตะมักได้รับความเคารพจากอาจารย์ท่านอื่นๆ รวมทั้งอาจารย์จากโรงเรียนอื่นด้วย

นั่นเป็นเพราะโยชิโตะได้ทำตามคำแนะนำของทาเคดะ โดยการสอนในเว็บไซต์ ซึ่งอาจารย์ในโรงเรียนที่ได้เป็นคณะกรรมการจะเข้าชมได้

“คาบเรียนของอาจารย์จะเป็นตัวอย่างอ้างอิงให้กับอาจารย์เด็กๆ ทั่วประเทศ น่าจะให้ได้ดูกัน”

จึงได้อัพชื่อโหมงสอนบางคาบ ผลที่ได้คือ

“คาบเรียนอาจารย์อิชิบาชิสุดยอดมาก”

กลายเป็นหัวข้อสนทนารอบตัวโยชิโตะ

อาจารย์เด็กๆ บางคนมาทัศนศึกษาหรือสอบถาม และอาจารย์
อีกหลายคนยกเอาคลิปเหล่านี้เป็นตัวอย่างคาบเรียน ถือเป็นเพียงอาจารย์
คนเดียวในบรรดาอาจารย์ทั้งหลายที่ทำได้ถึงขั้นนี้ นานๆ ที่ก็มีคำถามทาง
เมลจากอาจารย์จังหวัดอื่นที่ชมคลิปด้วย

“จะสอนยังไงดี”

อาบออกได้ว่าเป็นคำถามยอดฮิต โยชิโตะพยายามตอบอย่างชัดเจน
ถึงเคล็ดลับที่ทำอย่างไรตัวเองถึงสามารถสอนมาได้ถึงตรงนี้

“พยายามออกไปเจอคนที่สุดยอดและทำตัวสนิทสนมกับเขา”

ถ้าทำได้ เขาคอนั้นจะมอบทุกอย่างที่เขาทำให้เราหมด

โยชิโตะชอบเวลานั้น

แต่ทุกปีการหา “คนสุดยอด” ยากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอก
โรงเรียน เป็นเพราะตัวเองอายุมากขึ้นกระมัง ครูใหญ่ฮัตโตริคนนี้โยชิโตะก็
ไม่นับว่าเป็น “คนสุดยอด” เอาเถอะ ครูใหญ่คนก่อนเป็นคนเก่ง คนมารับ
ตำแหน่งถัดมาก็คงลำบาก ซึ่งมักเกิดขึ้นบ่อยในโลกของคุณครูอยู่แล้ว การ
ไปเรียกร้องกับ “ครูใหญ่ตราประทับ” คนนี้ก็ดูจะโหดร้ายไปหน่อย

โยชิโตะถอนหายใจเฮือกใหญ่หนึ่งครั้ง

“สังคมเราเหมือนคุกวงแหวนจริงๆ เลย”

ไอคุโนะอาจารย์สอนภาษาอังกฤษนั่งข้างๆ ด้านซ้ายมือกำลังเตรียมตัวกลับพลางกระซิบถามโยชิโตะ

“คุณวงแหวนเหรอ คืออะไรนะ”

“มันเป็นระบบเฝ้าดูนักโทษในคุก สร้างขึ้นเพื่อให้นักโทษรู้สึกว่าคุณเองถูกผู้คุมขังจับตามองอยู่ตลอดเวลา ผู้คุมไม่จำเป็นต้องเฝ้าดูอยู่ก็ได้ขอแค่ให้นักโทษคิดว่า ‘อาจถูกจับตาอยู่’ นักโทษก็จะประพฤติตัวดีขึ้น”

โยชิโตะแสร้งยิ้ม ไอคุโนะถูกตักเตือนอย่างเข้มงวด เนื่องจากเมื่อครึ่งปีก่อน มีการขอความร่วมมือจากสถานการณ์โควิดผู้บริหารขอให้เลี่ยงการรับประทานอาหารตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ตอนนั้นฉันไม่รู้ไม่ประสงค์ออกนามรายงานต่อคณะกรรมการการศึกษาว่าไอคุโนะ “ทานอาหารกันห้าคน” จริงๆ แล้ว ไอคุโนะมีลูกสามคน เขาแค่เพียงไปทานอาหารทั้งครอบครัวทำให้มีจำนวนห้าคน คงมีครอบครัวนักเรียนที่เรียนโรงเรียนนี้เป็นลูกค้ำมาทานอาหารในร้านเดียวกัน ตอนนั้นยังคุยกันว่า

“ขนาดคาบเรียนยังมีคนอัดคลิปเอาไปวิพากษ์วิจารณ์กัน จากนั้นไปพวกเราต้องคิดว่าชีวิตส่วนตัวทั้งหมดอาจมีใครไม่รู้ นั่งจับตาอยู่ด้วยนะ”

โยชิโตะนึกถึงใบหน้าหตหนูใจของคนพูด

“ระบบจับตาดูนักโทษ...เหรอ”

ต่อให้เลิกสอนออนไลน์ นักเรียนสมัยนี้มีโทรศัพท์สมาร์ทโฟนกันทุกคน ในคาบเรียนหรือการสอนในชมรมอาจถูกอัดคลิป อัดเสียงเมื่อไรก็ได้ ไม่ใช่เรื่องแปลกอีกต่อไป เป็นไปได้อีกด้วยว่าคลิปนั้นอาจถูกอัปลงในเว็บไซต์ต่างๆ พอเวลาผ่านไปหลายปีแล้ว ก็ยังมีให้เห็นอยู่อีก มันคงไม่มีบรรยากาศศิโรตธะในห้องเรียนที่โยชิโตะเคยสัมผัสสมัยเริ่มเป็นครูใหม่ฯ อีกต่อไปแล้ว

โยชิโตะเรียกยามานุกิที่นั่งไหล่ตักอยู่ วันสองวันนี้คงยังสอนให้นักเรียนอย่างเลียงไม่ได้

“อาจารย์ยามานูกิครับ ฟรุ้งนี่สอนคาบสองชั่วโมงครับ โฮมรูมตอนเช้าผมจะคุยกับพวกเขา เรื่องวิธีการเข้าเรียนเอาไว้ให้ อาจารย์ไปคุยกับอาจารย์ซาชายามะเรื่องเนื้อหาที่จะสอนไว้ให้ดีละกันครับ”

พูดจบก็ยิ้มให้

“ขอโทษด้วยค่ะ ฝากด้วยนะคะ”

ยามานูกิยังคงก้มหน้าเช่นเดิม ตอบด้วยเสียงเหือดหาย หอบหนังสือกับสมุดที่ซ้อนกันบนโต๊ะแนบอก ลุกเดินไปหาซาชายามะ

โยชิโตะคิดว่า

“ถ้าเป็นครูใหญ่คนก่อน คงวิ่งเต้นช่วยแก้ต้นตอปัญหาให้ได้เลย”

เขาจึงดูแผ่นหลังของยามานูกิผู้ไม่รู้จักรูใหญ่คนก่อนด้วยความสงสาร

พอโยชิโตะกลับถึงบ้าน ทาคาโกะภรรยา นั่งอยู่บนโซฟาดูละครทีวีในห้องนั่งเล่นคนเดียว ไม่ดีจริงๆ แล้ว สิ่งที่ยกรรยาดูอยู่น่าจะเป็นจอมือถือมากกว่า บนโต๊ะอาหารมีกับข้าวกินเหลือในจานใหญ่อยู่สองอย่าง ทุกคนคงกินกันแล้ว

“โมเอะกับโซล๊ะ”

“โมเอะไปเรียนพิเศษ ส่วนโซเข้านอนแล้วเพราะฟรุ้งนี่จะมีเดินไกลที่คามาคูระ”

ทาคาโกะตอบโดยไม่ละสายตาไปจากมือถือ

ทาคาโกะมีท่าที่ไม่เหมือนทุกวัน โยชิโตะเก็บความเหนื่อยจากงานตัวเองและความอยากระบายเข้าไปในใจ

“เป็นอะไรหรือ เกิดอะไรขึ้น”

ทาคาโกะยังคงนั่งบนโซฟา ปล่อยมือข้างที่กำมือถืออย่างหมดแรง ก่อนพูดขึ้นว่า

“ฉันเหนื่อย”

โยชิโตะจึงได้แต่ถามว่า

“ทำไมเหรอ”

“สองชั่วโมงที่แล้วครูโรงเรียนสอนพิเศษของโมเอะโทร. มาถามว่า
หลังจากนี้โมเอะเป็นอะไรหรือเปล่า เดียวมาเดี๋ยวไม่มาโรงเรียน วันนี้ก็ยัง
ไม่มาเลย แต่ตอนนี้อยู่โรงเรียนสอนพิเศษแล้ว แต่ไปสาย ฉันก็นึกว่าลูกไป
เรียนพิเศษมาตลอด เลยถามครูว่า ‘ลูกไม่ไปเรียนหรือคะ’ ครูบอกแค่เดือน
นี้ขาดเรียนอย่างน้อยสี่ครั้งแล้ว ส่วนใหญ่ถ้ามาเรียนจะมาสาย ฉันไม่เคยรู้
มาก่อน เลยขอโทษครูที่ทำให้เดือดร้อน แต่พอขอโทษเสร็จ ก็นึกฉุนขึ้นมา
ว่าลูกขาดเรียนขนาดนี้ ทำไมครูถึงไม่บอกพ่อแม่ให้รู้ ฉันเลยถามครูไปว่า
‘ขาดเรียนบ่อยขนาดนี้ ทำไมครูไม่แจ้งให้ทราบเลยคะ’ ครูบอกว่าการเข้า
ออกโรงเรียนสอนพิเศษจะเป็นระบบใช้บัตรผ่านแจ้งบอกทางเมล คุณแม่
ได้ลงทะเบียนอีเมลไว้หรือเปล่าคะ ฉันไม่เห็นรู้เรื่องนี้เลย”

โยชิโตะฟังพลางถอดเสื้อเชิ้ตเปลี่ยนเป็นชุดลำลอง

“สงสัยโมเอะคงไม่ได้เอาจดหมายแจ้งลงทะเบียนอีเมลแอดเดรส
ให้ฉัน นี่ก็เพิ่งให้โรงเรียนบอกวิธีลงทะเบียนเสร็จแล้วก็เซตอัพ เผลวไหล
จริงๆ เลย”

“โมเอะเอาเวลาเรียนพิเศษไปทำอะไรเหรอ”

“ไม่รู้สิ แต่หมูนี่กลับมาถึงบ้านก็เข้าห้องไปเลย เหมือนคุยมือถือกับ
ใคร ทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ไม่รู้มีแฟนแล้วหรือเปล่า”

“งั้น แสดงว่าไม่ไปเรียนพิเศษ แล้วเอาเวลาไปอยู่กับแฟนนั้นเหรอ”

โยชิโตะผินยิม ทาคาโกะกลับยิ่งโมโหกับข้อสันนิษฐานลอยๆ ของ
ตัวเอง พุดด้วยน้ำเสียงยิ่งเกรี้ยวกราดขึ้นอีกว่า

“ไว้กลับมาก่อนจะต้องเรียกมาว่าซะแล้ว!”

“อะไรกัน ยังไม่รู้เลยว่าเรามีแผนแล้วหรือยังเนี่ยนะ”

โยชิโตะเอาเปียร์กระป๋องฮับไปซู่¹ ออกมาจากตู้เย็นแล้วลงนั่งบนเก้าอี้โต๊ะอาหาร เขาตั้งแหรพหอกับข้าวที่กินเหลือออก หมูผัดซิงเย็นซีตจนเห็นไขมันขาวลอยอยู่ เขายืนขึ้นอีกครั้งเพื่อนำไปอุ่นในไมโครเวฟ

“จริงสิ พุศจิกกา ตกลงยังงัย”

เดือนพุศจิกายนที่ภรรยาพูดนั้นหมายถึงวันที่ 22 พุศจิกายน วันนั้นเป็นวันที่รู้จักกันดีตามการออกเสียงว่าเป็น “สามี่ภรรยาดีต่อกัน” สามี่ภรรยาหลายคู่เลือกเอาวันนี้เป็นวันครบรอบวันแต่งงาน รวมทั้งคู่ของโยชิโตะด้วย สำหรับครอบครัวอิชิบาชิจะกำหนดให้วันนี้ของทุกปีออกเดินทางไปที่ยวทันทีหลังจากทำงานเสร็จ โดยจัดทริปเล็กๆ เกี่ยวกับจนจนถึงวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันหยุด โยชิโตะลืมนสินทว่าได้สัญญาจะหาที่เที่ยวเอาไว้

“ปีนี้ก็คงจะไปฮาโกเนะอีกแหละมัง”

โยชิโตะบอก

ทาคาโกะยิ้มแสดงสีหน้าเหมือนจะตอบว่า

“คงต้องอย่างนั้นแหละละ”

ตั้งแต่เกิดโรคโควิดระบาด ทั้งคู่ต่างล้งเลจของที่เที่ยวต่างจังหวัด

ในจังหวัดถึงจะไม่มันโยบายจำกัดการเดินทาง สุดท้ายปีที่แล้วเขาได้จองห้องพัคและพัคอยู่ฮาโกเนะจังหวัดคานากาวะเช่นกัน ทาคาโกะกับโมเอะพูดไว้ว่า

“ปีหน้าอยากไปเที่ยวไกลกว่านี้อีกหน่อย”

ถ้าอยากไปเที่ยวไกลๆ คงต้องหาโรงแรมราคาถูค แต่ถ้าเอาค่าเดินทางสำหรับครอบครัวสี่คนมาเป็นค่าที่พัก ไปเที่ยวฮาโกเนะจำนวนเงินเท่าเดิมแต่ได้พัคโรงแรมรีสอร์ทหรู และเมื่อคิดถึงภาวะเรื่องงานในวันถัดไปหลังกลับจากเที่ยวแล้ว โยชิโตะคิดว่าฮาโกเนะก็ไม่เลว

“หาที่พักดีๆ เอาไว้หน่อยนะ”

¹ เปียร์ที่มีปริมาณแอลกอฮอล์ 25%-65% และไม่ผสมเหล้าหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดอื่น

ทาคาโกะหยิบมือถือเหมือนตอรับคำโยชิโตะ

“จริงสิ ปีที่แล้วหาโรงแรมแถวฮาโกเนะไว้แล้วนี่นา ตอนนั้นมีที่พัก
ดีๆ นะ แถวทะเลสาบอาชิโนโกะ...”

เธอพูดพลางใช้นิ้วเลื่อนหน้าจอมือถือ

“เอ๊ะ”

ทาคาโกะดูมือถือแล้วส่งเสียง

“มีอะไรหรือ”

“มีเมลบอกว่าโมเอะออกจากโรงเรียนสอนพิเศษแล้ว”

โยชิโตะพิมพ์ในใจว่า

“(นี่ก็เป็นคุณกงแหวนด้วย...หรือเปล่า)”

มินาโตะ เกิดสิจ

2022

เข้าสู่ฤดูเย็นสบายแล้ว แอร์ในรถไฟจึงไม่เย็น เหลือไหลย้อยเป็น
น้ำตกตามหน้าผาก ขมับ โดยมีปกเสื้อเชิ้ตคอยซับเหงื่อที่นั่นไว้ ช่วยไม่ได้
เพราะเขาต้องปั่นจักรยานเต็มกำลังมาถึงสถานี

สุดท้าย ได้คุยกับโมอะะกันสามคนพ่อแม่ลูกจนถึงกลางดึกดีหนึ่ง
เมื่อคืน

โมอะะไม่ไปเรียนพิเศษ และไปสายมีสาเหตุมาจากเรื่องความ
สัมพันธ์กับคนในชมรม โมอะะบอกอยากเปลี่ยนโรงเรียนสอนพิเศษ เพื่อน
กลุ่มที่สนิทกันในโรงเรียนทุกคนไปเรียนพิเศษกันที่โรงเรียนอื่น ส่วนใน
ชมรมมีเพียงโมอะะคนเดียวเท่านั้นที่ไปเรียนพิเศษโรงเรียนเดียวกับคู่ปรับ
ทุกคน โมอะะบอกว่าไม่ว่าในชั่วโมงเรียนและตอนพักเพื่อนกลุ่มนี้คอย
แกล้งอย่างโจ่งแจ้ง

โยชิโตะเองก็อยู่กับนักเรียนมัธยมทุกวันจึงเข้าใจดี เด็กนักเรียน
ชั้น ม.สองคงเรื่องเยอะ ทาคาโกะตั้งท่าคอยซักใช้ความผิดเรื่องโดดเรียนใน
ตอนแรก พอรู้เรื่องถึงกับอ่อนแรงลง ค่อยๆ หันไปโกรธกลุ่มเพื่อนที่แกล้ง
โมอะะและโมโหโรงเรียนสอนพิเศษที่เพิกเฉยกับการแกล้งนั้น

“ไม่ยอมไปเรียนแล้ว”

โมเอะพูด โยชิโตะมองดูลูกตัวเองนั่งร้องไห้ ก็ไม่นึกกลัวโทษเรื่องขาดเรียนโดยพลการและเรื่องไปเรียนสาย เขาไม่พูดถึงเรื่องที่ผ่านมาได้ แต่คุยถึงอนาคตต่อจากนี้

“แต่ลูกก็เคยบอกว่าชอบที่สอนเข้าใจง่ายไม่ใช่เหรอ แถมยังงี้ลูกต้องเจอกับเด็กพวกนั้นที่โรงเรียนด้วย ถ้าคิดถึงอนาคตแล้ว พ่อว่าเล่าเรื่องนี้ให้ครูที่โรงเรียนกับครูโรงเรียนสอนพิเศษด้วย จะได้ช่วยกันแก้ไขต้นตอของปัญหาเลย”

โยชิโตะพูดจบ โมเอะแย้งเสียงเข้มว่า

“ห้ามบอกทั้งโรงเรียนกับโรงเรียนสอนพิเศษเด็ดขาด! เรื่องของลูกขึ้นพ่อแม่ออกปากพูดจะขายหน้าคนอื่นเสียเปล่า ห้ามบอกเด็ดขาด!”

“ไม่ให้พ่อบอก แล้วถ้าลูกจะไม่เรียนพิเศษ เราต้องอธิบายเหตุผลที่ไม่เรียนให้ครูสอนพิเศษรู้ด้วยนะ”

“ถ้าจะอธิบายเหตุผล ก็อย่าพูดถึงเด็กกลุ่มนั้นเด็ดขาด เขาคิดว่าเราหนี เขาจะโมโห”

“จ้ะจะให้บอกว่าทำไมถึงไม่เรียนล่ะ” ทาคาโกะซัก

“บอกไปว่าเข้ากับบรรยากาศของโรงเรียนสอนพิเศษไม่ได้ ไม่ได้โกหกใช่ไหม”

โยชิโตะรู้สึกไม่สบายใจ แต่ในที่สุด โมเอะก็เลิกเรียนพิเศษที่เดิมย้ายไปเรียนพิเศษอีกแห่งซึ่งมีเพื่อนสนิทเรียนอยู่ด้วย และได้บอกเหตุผลกับโรงเรียนสอนพิเศษว่า “เข้ากับบรรยากาศไม่ได้” แต่ไม่ได้บอกอะไรกับทางโรงเรียน

การทำแบบนี้ทำให้โมเอะเครียดน้อยสุด

“เท่านี้ก็ตั้งใจเรียนได้แล้ว” โมเอะพูดด้วยสีหน้ายอมรับ

จากการนั่งคุยเรื่องนี้ทำให้เข้านอนดึกมากขึ้น พอตื่นเช้า คราวนี้โซ

ลูกชายชั้น ป.ห้าพูดขึ้นว่าไม่อยากจะเดินไกล

จะสอบถามเหตุผลอย่างไร ก็ไม่ยอมบอก เหมือนเกิดเหตุบางอย่าง ทำให้ลูกชายต้องแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนสนิท เหลือตัวคนเดียว

“เดินไกลพุงนี้จับมันลงทะเลที่หาดยูอิงฮามะ”

โซได้ยินเสียงซุบซิบแอบคุยกัน เด็กผู้ชายอายุ 11 ก็ดูเรื่องเยาะเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรหรอก เขาไม่ทำอย่างนั้นหรอก ถ้าคิดว่าอันตราย ก็ให้อยู่ใกล้คุณครูไว้ละ”

กว่าจะปลดอบประโลมจนในที่สุดโซยอมผีนลากขาพาตัวเองออกจากบ้านไปได้ ก็เลยเวลาปกติที่โยชิโตะต้องออกจากบ้านไปตั้ง 15 นาทีแล้ว

ในรถไฟตั้งแต่นักเรียนไปจนถึงพนักงานบริษัททุกคนเอาแต่จ้องดูหน้าจอมือถือในมือกัน มีคนดูคลิป เล่นเกม คนไลน์คุยกัน ถึงจะใช้มือถือไม่เหมือนกัน แต่ทุกคนเหมือนถูกหน้าจอกระชากวิญญาน มองอยู่ข้างๆ แล้วถึงกับขยิบตา

โยชิโตะใช้เวลาในรถไฟตั้งแต่สมัยเป็นหนุ่มไม่เปลี่ยนแปลง คือการอ่านหนังสือนั่นเอง

ประเภทหนังสือหลากหลาย มีทั้งหนังสือธุรกิจ นิยาย ส่วนใหญ่เขาจะอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาจรรโลงใจตัวเอง

สำหรับโยชิโตะอาชีพ “ครู” เป็นคำที่หนักขึ้นทุกปี

สมัยหนุ่มยังไม่เคยรู้สึกหนักขนาดนี้เลย

เขาคิดถึงสมัยหนุ่มที่รู้สึกถึงความเป็นครูได้ด้วยการพยายามเป็น “ครูที่ดีสำหรับนักเรียน” โดยมีเป้าหมายแค่ว่า “สอนดี” ไม่รู้ว่าตัวเองเริ่มรู้สึกอึดอัดกับงานนี้ถึงขั้นบรรยายเป็นคำพูดไม่ได้ตั้งแต่เมื่อไร เริ่มจากคนเป็นครูต้องทำแบบนี้ ผู้ให้ความรู้ควรทำแบบนี้ ในคาบเรียนควรใช้คำพูดแบบนี้ จนถึงเรื่องราวชีวิตส่วนตัวทั้งหมด คนเป็นพ่อควรทำแบบนี้ เกิดเป็น

คนควรทำแบบนั้น เหมือนมีเส้นแบ่งเขตชัดเจนระหว่างคำว่าปกติกับผิดปกติ หรือ ระหว่างคนธรรมดากับคนบ้าและทุกวันต้องใช้ชีวิตเหมือนคอปะวัคพะวนเพื่อให้ตัวเองได้อยู่ฝั่งปกติ ฝั่งคนธรรมดาที่เส้นแบ่งเขตได้กั้นไว้ และปัญหาใหม่ๆ ก็ตาหน้าเข้ามาไม่หยุดในแต่ละวัน

แต่โยชิโตะก็ยังเดินมุดผ่านประตูโรงเรียนเข้าไปได้ด้วยความรู้สึกใหม่ๆ ในทุกวันได้เพราะเขามีเวลานั้นนั่นเอง สำหรับโยชิโตะเวลานี้คือการอ่านหนังสือในรถไฟระหว่างไปโรงเรียน เขาถือว่าเป็น “เวลาอันชื่นของจิตใจ” ถ้าไม่มีเสียเวลานี้ ชีวิตเขาคงพังทลายลงตั้งแต่สมัยก่อนแล้วเวลานี้ทำให้ “อิชิบาชิ โยชิโตะ” กลายเป็น “อาจารย์อิชิบาชิ”

จากสถานีเขาเดินอีกเล็กน้อยก็ถึงโรงเรียน แม้จะมาสายกว่าทุกวัน แต่เวลานี้พวกเด็กนักเรียนยังไม่มาโรงเรียนกัน ก่อนฝนตกในฤดูใบไม้ร่วงก่อให้เกิดเมฆก้อนหนาปกคลุมทั่วท้องฟ้าพาลทำให้จิตใจของโยชิโตะหม่นหมอง ทั้งที่เขาพยายามให้กำลังใจตัวเองแทบตายเพื่อเป็นการต่อสู้ต้านทานกับความรู้สึกนั้น เขาตัวดีสายตามองเฉียงขึ้นบนเล็กน้อย ก่อนเร่งฝีเท้าเดินเร็วขึ้นอย่างร่าเริง

“สวัสดีครับ”

เขาทักทายด้วยเสียงแจ่มใสเหมือนทุกวันขณะเดินเข้าห้องพักครู เห็นยามามูมิมาทำงานแล้วกำลังเตรียมสอนอยู่

“สวัสดี เป็นไงบ้าง”

ยามามูมิมีสีหน้าชาวชืด ผื่นบนยิ้มให้ ไบหน้าเกร็ง

“ก็ดีค่ะ”

สงสัยเมื่อวานคงนอนไม่ค่อยหลับ เพิ่งคุยกับซาซายามาะไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง แต่สมุดที่ตัวเองสรุปไว้ใช้ในคาบเรียนกลับขีดเขียนไว้แน่นขนัด

ชั่วโมงเรียนก็คือไลฟ์ดีๆ นี่เอง ไม่ใช่ครูไลฟ์คนเดียว แต่ไลฟ์จะต้อง
อัดไปด้วยเหล่านักเรียนในห้องร่วมกันแสดงสดอีกด้วย

ไลฟ์จะเป็นไปในทิศทางใดขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาที่ได้ตอบกลับมา ดังนั้น
ด้านครูจะต้องไม่เล่นบทแข็งเกินไปเอาไว้มาก่อน หรือไม่อัดข้อมูลมากมายไว้
มากเกินไป พอเห็นยามาบุกกำลังตั้งหน้าตั้งตาเตรียมตัวมากเกินไป เขากลับ
รู้สึกกังวลขึ้นเล็กน้อย

“(วันนี้ขอให้ทำสำเร็จนะ)”

เขาภาวนาในใจพลางมองยามาบุกิ

“อ้าว ตกแล้วหรือเนี่ย”

โอคุโนะเดินเข้ามาในห้องพักครูเอ่ยขึ้นพลางปิดหอดน้ำที่เกาะอยู่
ตามไหล่

โยชิโตะมองออกไปข้างนอก เห็นฝนเม็ดใหญ่ตกลงมาจากฟ้า
ภายนอกมีดียิ่งกว่าเมื่อครู่อีก เสียงฝนเม็ดใหญ่ตกลงปะทะกับระเบียงชั้น
หนึ่งของอาคารเรียนดังก้อง มองเห็นเด็กนักเรียนหลายคนไม่มีริมวิงมุง
หน้ามาทางอาคารเรียน

“ฝนตกหรือ”

อากาศไม่เป็นใจ ฝนตกอยู่คงไม่ไปใกล้ทะเลหรือ หมดกังวลเรื่อง
โซไปคามาคุระแล้วเรื่องหนึ่ง

เขาถอนหายใจโล่งอกก่อนเริ่มเตรียมสอน

ตั้งแต่วันนี้หน่วยการเรียนรู้มีการปรับเปลี่ยนพอดี วันนี้เป็นเรื่อง
“เรขาคณิต” วิชาที่ทำให้เขาเริ่มสนใจคณิตศาสตร์ครั้งแรก เป็นวิชาที่เขา
ตัดสินใจเลือกทางเดินอนาคตของตัวเอง ซึ่งก็คือวิชา “เรขาคณิต” นั่นเอง
แทบเรียกได้ว่าเขานึกอยากถ่ายถอดความประทับใจในคาบเรียนตอนนั้น
จึงได้เป็นครูสอนคณิตศาสตร์

ตอนนั้นโยชิโตะยังเป็นนักเรียนมัธยมต้น ผู้สอนคาบเรียนนั้นคือครูฝึกสอนชื่ออาจารย์โกตะซึ่งยังเป็นนักศึกษาอยู่ สำหรับโยชิโตะถือว่าพบกันครั้งแรก และเป็นการได้เจอกับ “อาจารย์สุดยอด” เพียงผู้เดียวในสมัยเรียนในชั่วโมงเรียนครั้งแรก

“ผมเอกปรัชญาคณะอักษรศาสตร์ค่ะ” พุดจบโกตะก็เริ่มสอนอาจารย์เรียกตัวเองว่า “ผม” ฟังดูกระซุ่มกระซวย

“แต่ตอนนี้กลับนึกอยากเป็นครูสอนเลขเลยมาสอนอยู่ที่นี่ เรียนปรัชญาอยู่แต่กลับสนใจเลข ตกหลุมรักเลขเข้าจริงๆ”

“รัก” คำที่หลุดออกจากปากอาจารย์ก็ฟังดูกระซุ่มกระซวยด้วย พวกนักเรียนหัวเราะคิกคักกัน แต่โยชิโตะไม่หัวเราะ

“เช่น เรากำลังจะเรียนเรขาคณิตที่มีกฎหลากหลายอยู่แล้ว เอาที่พวกเธอรู้จัก เช่น สามเหลี่ยมภายในมี 180 องศา กฎนี้รู้มาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ ซึ่งมีมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นเสียอีก”

ไม่ว่าจะนักเรียนคนอื่นคิดกันอย่างไร แต่คำพูดนั้นก็กลับจุดโยชิโตะเข้าไปในโลกคณิตศาสตร์พรวดเดียว

“กฎทั้งหมดในคณิตศาสตร์มีมาก่อนที่มนุษย์เราจะค้นพบกฎนั้นเสียอีก กฎพวกนี้มีมาตั้งแต่ก่อนมนุษยชาติจะถือกำเนิด ก่อนจะมีโลกใบนี้ ไมลี กฎต้องมีตั้งแต่อดีตกาลก่อนหน้านั้นอีกนานมาก มนุษย์เราแค่ค้นพบเมื่อไม่นานมานี้เอง กฎมีก่อนหน้านั้นนานมากแล้ว สมมุติว่ามีมนุษย์ต่างดาวอยู่บนดาวเคราะห์ดวงอื่น สำหรับมนุษย์ต่างดาวแล้วก็ถือว่ามุมภายในสามเหลี่ยมมี 180 องศาเช่นกัน กฎของคณิตศาสตร์ต่อให้คุณสมัยเปลี่ยน ดวงดาวเปลี่ยน กฎเหล่านั้นยังคงเดิมถึงจะอยู่คนละกาแล็กซีกันก็ตาม สิ่งที่พวกเธอกำลังจะเรียนเป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ที่มีมาตั้งแต่จักรวาลถือกำเนิดขึ้น เรียกได้ว่าเป็นภาษาครอบครัวกาล”

โยชิโตะยอมจํานนให้กับคำพูดนั้น

ดังนั้น ทุกปีเวลาสอนวิชาเรขาคณิตเขามักเล่าเรื่องเดียวกันนี้ให้นักเรียนฟังมาตลอด แต่ยังไม่เคยเห็นใครประทับใจกับคำพูดนั้นเลยสักครั้งซ้ำยังไม่เคยได้ยินใครลืมนักเรียนที่ตนสอนได้เป็นครูสอนคณิตศาสตร์อีกด้วย แม้ว่าตอนนี้เขาอายุเกิน 50 แล้ว แต่ยังเทียบอาจารย์โตะไม่ติดเลยสมัยก่อนแค่ได้เล่าเรื่องนี้ ใจก็เต้นตุบตามแล้ว ไม่รู้ว่าเริ่มแผ่วลงตั้งแต่เมื่อไร

ฝนตกหนักขึ้นอีก

โยชิโตะเหม่อมองนอกหน้าต่าง ที่แรกเขาไม่ได้ยินว่ามีคนเรียกชื่อเขา
“อาจารย์อิชิบาชิคะ มีคนเรียกค่ะ”

ยามานูกินั่งข้างกันตบไหล่พลางบอก โยชิโตะตื่นจากภวังค์มองไปทางผู้ช่วยครูใหญ่คุราตะ

คุราตะหน้าซีดกว่าปกติ กำหนุโทรศัพท์แน่น มองโยชิโตะด้วยสายตาเปล่งประกายร้อนแรง

“ครับ”

“ตำรวจโทรมา!”

สิ้นเสียงอากาศในห้องพักครูเย็นเฉียบทั่วห้อง ทั้งอาจารย์ที่กำลังเตรียมสอน อาจารย์ที่สนทนากันอยู่ต่างหยุดกึกชั่วครู่ เสียงสายฝนดังก้องในห้องพักครู

โยชิโตะชี้ตัวเองด้วยนิ้วชี้

“(ผมเหรอ)”

เขาถามกลับเงิบๆ โดยไม่ปริปาก คุราตะก็พยักหน้าตอบโดยไม่พูดเช่นกัน

โยชิโตะรู้สึกได้ว่าสายตาอาจารย์ทุกคนพุ่งตรงมายังตัวเขา โยชิโตะ

รับหูโทรศัพท์ก่อนกดปุ่มไฟแดง

เมื่อเห็นว่าปุ่มไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว เขาก็ตอบให้ช้าที่สุดเพื่อ
ข่มตัวเองให้หนึ่ง

“ครับ ผมอชิบาชิครับ”

ปลายสายโทรศัพท์เป็นชาย คงหนุ่มกว่าเขา เสียงฟังดูกระชับ

“เอ่อ ไซ่คุณอชิบาชิ โยชิโตะแน่ะครับ”

“ครับ”

“ผมชื่อมูราคามิ ตำรวจจังหวัดเอฮิเมะครับ”

“ครับ... (เอฮิเมะเหรอ)”

“คุณรู้จักคุณมินาโตะ เท็ตสึจิไหมครับ”

พอได้ยินชื่อนี้ กระเพาะเขาก็รัดแน่นขึ้นชั่วขณะ หัวหมุนโคลงเคลง

“เขาถูกพบเสียชีวิตในบ้านตัวเองเมื่อวานครับ”

พอวางหูโทรศัพท์แล้ว โยชิโตะถอนหายใจยาวเฮือกหนึ่ง อาจารย์
รอบตัวต่างกลั่นใจรอคำพูดที่จะหลุดจากปากโยชิโตะ ส่วนเขาเองพอจะ
รับรู้ถึงบรรยากาศนั้นได้ จึงคิดว่าตนต้องพูดอะไรสักอย่าง แต่ไม่รู้จะอธิบาย
อย่างไรดี

“ตำรวจมีธุระอะไรหรือครับ”

ผู้ช่วยครูใหญ่คุราตะถามราวกับทนรอไม่ไหวแล้ว

“ไม่มีอะไรครับ ตำรวจโทรแจ้งว่าพ่อผมเสียแล้วครับ”

เขารู้สึกว่าเส้นด้ายความเครียดที่ซึ่งตรึงอยู่ในห้องพักครูคลายออก
พร้อมกัน ทุกคนโล่งอกที่ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับการสอนหรือข้อของเกี่ยวกับ
นักเรียนในโรงเรียน

คุราตะยังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงสุขุมกว่าเมื่อครูอีก

“ถ้าเป็นการแจ้งเรื่องคุณพ่อเสีย ทำไมตำรวจถึงเป็นคนแจ้งล่ะ เป็น
อุบัติเหตุหรือคดีความอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ คิดว่าคงชราภาพครับ”

“คิดว่าเหรอก ไม่ได้ติดต่อกันเหรอกหรือ”

โยชิโตะไม่ตอบคำถามของคุราตะ แต่อธิบายต่อจากเมื่อครู่ว่า

“ผมยังไม่รู้รายละเอียด ตำรวจบอกว่าญาติพี่น้องเหลือผมคนเดียว ถ้ามาได้ก็อยากให้มาครับ”

โยชิโตะสร้างบรรยากาศไม่ให้ถามมากกว่านี้ พลังทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ คุราตะคงรับรู้ได้ถึงปัญหาซับซ้อนในครอบครัวจึงเลียงไม่พูดถึง แต่เขายังคงบอกต่อว่า

“จ้ัน คงต้องคิดตารางสอนคาบอาจารย์ชิบาชิที่จะไม่อยู่ในช่วงวันสองวันนี้แล้วสิ”

“ไม่เป็นไรเหรอกครับ ถึงจะเป็นพ่อลูกกันก็เถอะ แต่ตัดพ่อตัดลูกในตอนเด็กแล้ว ไม่เคยเจอ ไม่เคยคุยกันมาเกือบ 40 ปีแล้ว ผมจะมาทำงานตามปกติครับ”

“ทำแบบนี้ได้ทีไหนกัน ถึงจะตัดพ่อตัดลูกกันแล้ว ก็ยังถือว่ามีเลือดเนื้อเชื้อไขเป็นพ่อลูกกันอยู่ ยิ่งถ้าญาติพี่น้องเหลือแค่อาจารย์ชิบาชิด้วยแล้วละก็ ตำรวจทางโน้นคงลำบาก จะจัดการศพยังไง ในฐานะครูที่คอยสอนให้ดูแลพ่อแม่ทุกวัน ผมว่าควรไปหน่อยนะ”

โยชิโตะแสดงสีหน้างุนงงเล็กน้อย

“เอ่อ ครับ”

โยชิโตะกลั่นความรู้สึกอยากจู้ปาก

“(พ่อยังเอาความเดือดร้อนมาให้จนวินาทีสุดท้ายอยู่อีก)”

คาบเรียนของอาจารย์ยามานูกิในวันนั้น ไม่รู้เป็นเพราะโยชิโตะได้กำชับในชั่วโมงโฮมรูมตอนเช้าหรือเปล่า พวกเด็กนักเรียนชายซึ่งมักเอะอะไว้วาย กลับดูเรียบร้อยขึ้นผิดปกติ ส่วนเรื่องร้องเรียนของมาเอเดะ รินแม่นักเรียนก็เหมือนเคลียร์ได้บ้างแล้ว ทว่ายามานูกิกลับเข้ามาห้องพักครู

ด้วยสีหน้าซีดกว่าตอนก่อนชั่วโมงเรียนเสียอีก คงเป็นเรื่องเขียนคันจิคำว่า “ฟูจิวาระ โยริมิจิ” ผิดบนกระดาน หลังคาบเรียน มีนักเรียนคนหนึ่งมาถามเพื่อความแน่ใจว่า

“คำว่า ‘มิจิ’ เขียนคันจิตัวนี้หรือเปล่าครับ”

“อาจารย์ก็เป็นคนนะ ต้องมีผิดพลาดบ้างสิ สิ่งสำคัญคือเมื่อทำผิดแล้ว ต้องแก้ไขถูกต้องในช่วงต้นคาบในการเรียนครั้งถัดไป อาจารย์รู้สึกอับอายเจ็บปวดใจบ้าง แต่การปล่อยให้นักเรียนจำผิดๆ ถือว่าแย่ที่สุด คาบเรียนครั้งหน้าก่อนเริ่มเรียนก็เข้าไปบอกคันจิตัวที่ถูกต้อง ก็ไม่มีปัญหาแล้วละ”

เขาปลอม ความจริงแล้วครูมักผิดอยู่บ่อยๆ

แต่กลับนึกในใจว่า

“(ผิดวันไหนไม่ผิด ดันมาผิดวันที่ไม่ควรผิดเป็นอย่างยิ่ง...)”

นิกภาวนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย คาบวิชาสังคมครวหน้าเป็นวันมะรืน ได้แต่หวังว่าแม้นักเรียนมาเอะตะจะไม่ร้องเรียนอีก

ระหว่างกำลังจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว ปัญหาอื่นก็เกิดตามมาอีก นี่แหละคือ “มัธยมต้น” นั่นเอง เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วเพราะเด็กวัยคือร้อนจำนวนเกินร้อยคนมารวมอยู่ในสถานที่เดียวกันและใช้เวลาอยู่ร่วมกันในหนึ่งวัน หากจะบอกว่าเด็กทุกคนนำเอาปมของการปะทะกัน ปัญหาความเครียดมาโรงเรียนทุกวัน ก็คงไม่ได้พูดเกินความจริง

พอใช้ชีวิตลักษณะนี้ทุกวันเรื่อยมาถึง 30 ปี เขาจึงมองเป็นเรื่องธรรมดา รู้สึกว่ายิ่งจัดการปัญหาแต่ละปัญหาย่างละเอียดอ่อนมากแค่ไหนก็ยิ่งสะสมความเครียดมากขึ้นเท่านั้น ขนาดตัวเองซ้ำของประสบการณ์ยังขนาดนี้เลย เขาจึงเป็นห่วงยามานูกิเพิ่งปีแรกเองจิตใจคงย่ำแย่

ตั้งแต่พຽ່ງนี้เขาต้องปล่อยให้ยามานูกิคนนี้ดูแลชั้นเรียน เพราะ

ยามานูกิเป็นผู้ช่วยครูประจำชั้น

โยชิโตะมองยามานูกิซึ่งกำลังวางแผนการสอนด้วยสีหน้าซีดเซียว
อยู่ข้างๆ

แทนที่โยชิโตะจะลงงานแล้วปล่อยให้ยามานูกิทำ ผู้เขาทำเองเสีย
ยังสบายใจกว่า

โยชิโตะรวบรวมสิ่งทีอยากให้ทำในระหว่างเขาลางาน ขณะกำลัง
จะเขียน เขาเปลี่ยนใจไม่เขียน

“อาจารย์ยามานูกิครับ”

“คะ”

“ผมจะลางานตั้งแต่พรุ่งนี้ ถ้ามีอะไรในชั้นเรียน หรือถ้าผู้ปกครอง
ติดต่อมา ช่วยบอกด้วยว่าอาจารย์อิชิบาศิลางานไว้ทุกขงานศพพอ ไว้กลับ
มาแล้วจะจัดการให้ แคร์รับเรื่องเอาไว้ก่อนได้ไหมครับ ถ้าลำบากจริงๆ ก็โทร.
มาเบอร์นี้นะ”

โยชิโตะยื่นให้แต่โพสตัดิตที่มีหมายเลขโทรศัพท์มือถือตัวเองเขียนไว้

“อ้อ ค่ะ”

ยามานูกิรับไว้ อาจเป็นเพราะรู้แล้วว่าตัวเองจะต้องดูแลชั้นเรียน
เพียงลำพังตั้งแต่พรุ่งนี้ จึงยิ่งเครียดขึ้นอีก ดึงสมุดจดออกมา และแปะ
โพสตัดิตที่ได้รับไว้บนปกสมุดจดเล่มนั้น

“แล้วต้องทำอะไรเตรียมไว้บ้างเนี่ย”

โยชิโตะผินยิ้ม รู้สึกเป็นห่วงขึ้นมาว่าชั้นเรียนจะตกอยู่ในสภาพ
เช่นไรในตอนที่ตัวเองกลับมา

ประวัติผู้เขียน

จิตตภาวะ ยาสีชี

เกิดปี 1970 จังหวัดเอธิโอเปีย สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียว กักคูกะ และเริ่มงานในฐานะนักเขียนในปี 2005 ด้วยโลกทัศน์อันเป็นเอกลักษณ์จึงถูกขนานนามว่า “โลกจิตตภาวะ” ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านจำนวนมาก ตั้งแต่เด็กวัยประถมจนถึงผู้สูงวัย นอกจากกลุ่มนักอ่านในญี่ปุ่นเองแล้ว ยังมีฐานแฟนคลับอย่างเกาหลี ไต้หวัน เวียดนาม และจีน นอกจากกิจกรรมการเขียนแล้วจิตตภาวะ ยาสีชี ยังมีงานจัดบรรยายและสัมมนาทั่วประเทศในฐานะผู้ที่สร้างแรงบันดาลใจอีกด้วย ผลงานที่นำมาแปลเป็นภาษาไทย ได้แก่ หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งไม่มีวางขาย และ แท็กซีคัมนี้ รับส่งความหวัง

ประวัติผู้แปล

เสาวณีย์ นวรัตน์จำรูญ

จบระดับปริญญาตรีสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังจากได้ลองทำงานที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นแล้ว คิดว่าจำเป็นต้องเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม จึงไปเรียนต่อระดับปริญญาโท สาขาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยนาโกย่า

ปัจจุบันอาชีพอิสระ ยังคงทำงานที่ใช้ภาษาญี่ปุ่น ทั้งสอน แปล ล่าม

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 DaifukuPUB

“พลิกความเหนื่อยให้เป็นการกำลังใจ”

วันหนึ่งโยชิโตะได้รับสายจากตำรวจว่าพ่อที่ไม่ได้เจอกันกว่า 38 ปี
เสียชีวิตอย่างเฉียดตายในร้านเช่าหนังสือมินาโตะของเขาเอง
โยชิโตะ และแม่เดินออกจากชีวิตพ่อเพราะรู้สึกว่าคุณพ่อไม่รักพวกเขา
จึงตัดขาดกันตั้งแต่นั้น

เรื่องนี้กลายเป็นปมในใจของเขา

เขาแทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับพ่อเหลืออยู่เลย
แต่เมื่อกลับไปร้านก็ได้พบผู้คนในงานเทศกาลดังจิริ
ความทรงจำเรื่องพ่อจึงหวนกลับมาทำให้เขาตื่นตะลึง
หนังสือเล่มนี้จะตอบให้คุณหายเหนื่อยและรู้สึกว่าคุณ
ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “คุณพยายามใช้ชีวิตได้ดีแล้ว”
ไม่มีอะไรต้องเสียใจภายหลัง

คิตากาวะ ยาสึชิ เจ้าของผลงาน
“แท็กซีคันนี้รับส่งความหวัง” อันลือลั่น

SN0073 นิยาย

www.booktime.co.th

กดจองอ่าน

@DaifukuPUB